

Súd: Okresný súd Bratislava III
Spisová značka: 60C/133/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1319206128
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:OSBA3:2020:1319206128.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave, v konaní pred sudkyňou Mgr. Ninou Dubovskou, v spore žalobcu: C. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/XX, J. J., adresa pre doručovanie: D. XXX/XX, XXX XX B., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo obrany Slovenskej republiky, IČO: 30 845 572, so sídlom, Kutuzovova 8, Bratislava, o náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému súd **náhradu trov konania n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 04.11.2019 sa žalobca domáhal vydania rozhodnutia, ktorým súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť mu spolu 96.233,20 eur ako náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, pozostávajúcej z

- náhrady ušlého zisku v sume 71.889,97 eur
- skutočnej škody v sume 1.043,23 eur
- nemajetkovej ujmy v sume 23.300,00 eur

spolu s úrokom z omeškania zo sumy 96.233,20 eur vo výške 8 % p.a. od 30.05.2019 do zaplatenia.

2. Žalobu žalobca skutkovo odôvodnil tým, že dňa 12.01.2012 vydala prieskumná komisia Ministerstva obrany Slovenskej republiky rozhodnutie č. ÚHL RK-45-3/2012, ktorým uznala žalobcu za nespôsobilého vykonávať štátnu službu. Proti rozhodnutiu sa žalobca odvolal, Ústredná vojenská lekárska komisia dňa 20.03.2012 rozhodnutím č. OdRŠS-47-11/2012 zamietla toto odvolanie a potvrdila napadnuté rozhodnutie. Personálnym rozkazom riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3725 z 20.04.2012 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka, služobný pomer sa skončil 30.06.2012 z dôvodu vykonateľnosti neprávoplatného rozhodnutia. Proti rozhodnutiu o prepustení podal žalobca odvolanie, odvolací orgán - náčelník Generálneho štábu OS SR dňa 06.03.2015 vydal rozhodnutie č.k. KaGŠ-147/3-84/2014, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz. Právoplatné rozhodnutie o prepustení napadol žalobca žalobou v správnom súdnictve, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave v rámci preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia a preskúmal aj zákonnosť podkladového rozhodnutia Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ObRŠS-47-11/2012 zo dňa 20.03.2012, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ÚHL-45-3/2012 zo dňa 12.01.2012, týkajúce sa posúdenia zdravotného stavu. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/91/2015-57 z 25.11.2015 zrušil rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 z 06.03.2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca aj žalovaný odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší

súd SR, ktorý potvrdil, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nemožno považovať za zákonné, nakoľko vychádzalo z rozhodnutia, ktoré nespĺňa základné atribúty zákonnosti a Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Sžo/32/2016 z 27.09.2018 rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/91/2015-57 z 25.11.2015 zmenil tak, že zrušil rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 zo 06.03.2015, rozhodnutie riaditeľa personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3725 z 20.04.2012, rozhodnutie Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. OdRŠS-47-11/2012 z 20.03.2012 a rozhodnutie prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ÚHL-45-3/2012 z 12.01.2012, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca dňa 29.11.2018 v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“) doručil žalovanému písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorú žalovaný odpovedal listom SELP-EDPV-134-10/2019 zo dňa 29.05.2019, ktorým ako príslušný orgán písomne oznámilo, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody.

K oprávnenosti nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. žalobca uviedol, že žalovaný (štát) nesie zodpovednosť za 4 nezákonné rozhodnutia, ktorými poškodil žalobcu:

- rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 z 06.03.2015
- rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3725 z 20.04.2012
- rozhodnutie Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. OdRŠS-47-11/2012 z 20.03.2012
- rozhodnutie prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ÚHL RK-45-3/2012 z 12.01.2012

a štát ako zamestnávateľ pri nezákonnom skončení služobného alebo štátnozamestnaneckého pomeru nahrádza skutočnú škodu a ušlý zisk. Služobný pomer profesionálneho vojaka je špecifický druh pracovnoprávných vzťahov a vykonáva sa aj na základe služobných predpisov (§10 zákona č. 281/2015 Z. z.).

K výške uplatňovaného nároku žalobca uviedol, že Ministerstvo obrany ako orgán verejnej moci, prostredníctvom svojich správnych orgánov (náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky, Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky a prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky) spôsobil žalobcovu škodu nasledovne:

a) ušlý zisk v sume 71. 889,97 eur

- hodnotný plat za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 48.470,48 eur
- príspevok na bývanie za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 9.182,00 eur
- peňažná náhrada vo výške peňažnej hodnoty výstrojových náležitostí za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 2.889,81 eur
- peňažná náhrada v rozsahu nekrátenej a nevyčerpanej dovolenky za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 11.347,68 eur

b) skutočná škoda v sume 1.043,23 eur

Skutočnú škodu tvoria výdavky, ktoré musel žalobca vynaložiť v správnom konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie (trovy správneho konania znáša účastník len v prípade, ak je zákonné), uhradiť poplatky za vypracovanie právnej analýzy a právneho zastúpenia (priznané trovy právneho zastúpenia nepokrývajú výšku skutočných výdavkov), aby dosiahol zrušenie nezákonných rozhodnutí a poplatky, ktoré by nemusel uhrádzať, ak by jeho služobný pomer profesionálneho vojaka trval.

c) nemajetková ujmy v sume 23.000 eur

Žalobca uviedol, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak a odôvodňuje ju nepriaznivým dopadom právnej neistoty vyvolanej nezákonnými rozhodnutiami, narušením rodinných vzťahov a spoločenských vzťahov v blízkom okolí komunity, v ktorej žije a v ktorej pracoval, ujmu vzniknutou stagnáciou profesijného rastu, kariérneho postupu, nepovýšenia do vyššej hodnosti a pod. Za kompenzáciu nemajetkovej ujmy sa nemôže považovať vyplatenie platu za obdobie 36 mesiacov, lebo ide o uspokojenie

materiálnej ujmy. Ministerstvo obrany SR nielenže žiadnym spôsobom neuspokojilo nemajetkovú ujmu, ale ani neodstránilo negatívne následky rozhodnutí, koná aj v súčasnosti tak, že následky rozhodnutí

majú na neho stále dopad a existuje dôvodný predpoklad, že stav sa nezmení a bude pokračovať aj v budúcnosti.

3. Na dôkaz svojich tvrdení žalobca súdu predložil: Rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/32/2016, Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu, Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu - odpoveď.

4. Postupom podľa ust. § 167 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“) sa k žalobe vyjadril žalovaný podaním doručeným súdu dňa 11.03.2020 a žiadal žalobu zamietnuť. Žalovaný s poukazom na skutkový stav opísaný žalobcom a úpravu zákona č. 541/2003 Z. z. uviedol, že primárne je nevyhnutné zodpovedanie otázky, či postup riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl SR, náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR, Prieskumnej komisie Ministerstva obrany SR a Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany SR vo veci štátnej služby žalobcu spadá pod výkon verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., a či ich možno pri výkone tejto pôsobnosti považovať za orgán verejnej moci a až po zodpovedaní tejto otázky prichádza do úvahy posúdenie, či ku škode skutočne došlo, či táto škoda, prípadne nemajetková ujma vznikla, a či jej výška je v zákonom rámci.

S odkazom na ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., zákona č. 575/2001 Z. z. a 321/2002 Z. z. žalovaný uviedol, že zákon č. 514/2003 Z. z. sa podľa jeho názoru nevzťahuje na prejedávanú vec, pretože Prieskumná komisia Ministerstva obrany SR a Ústredná vojenská lekárska komisia Ministerstva obrany SR v predmetnej veci posudzovali zdravotný stav žalobcu na výkon štátnej služby profesionálneho vojaka a riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR spolu s náčelníkom Generálneho štábu ozbrojených síl SR rozhodovali o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, teda konali v intenciách zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky (zákona č. 281/2015 Z. z.) a nerozhodovali ako orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci, ale plnili úlohu zamestnávateľa so subsidiárnou pôsobnosťou Zákonníka práce, t. j. išlo o úpravu a realizáciu „bežných pracovno-právnych vzťahov, a preto ich rozhodnutia nespádajú pod výkon verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Žalovaný zdôraznil, že služobný pomer je definovaný ako vzťah profesionálneho vojaka k Slovenskej republike, ktorý vykonáva štátnu službu v ozbrojených silách ako svoje zamestnanie a sú pre neho charakteristické nasledovné znaky:

1. osobný výkon služby pre štát,
2. výkon štátnej služby podľa pokynov služobného úradu vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti,
3. výkon štátnej služby v mene Slovenskej republiky,
4. výkon štátnej služby za odmenu - funkčný plat,
5. výkon štátnej služby v služobnom čase,
6. výkon štátnej služby na náklady štátu,
7. výkon štátnej služby prostriedkami štátu,
8. výkon štátnej služby na zodpovednosť Slovenskej republiky ako objektívnej zodpovednosti,
9. výkon štátnej služby pozostáva z opakujúcich sa činností vyplývajúcich z funkcie profesionálneho vojaka.

Služobný pomer profesionálnych vojakov je právny vzťah štátu a profesionálneho vojaka, v ktorom profesionálny vojak na základe dobrovoľne prevzatého záväzku vykonáva profesionálnu službu v ozbrojených silách ako svoje zamestnanie.

Žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/78/2018 z 28.03.2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/128/2010 z 29.09.2011, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/80/2017 z 14.06.2017, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 133/2011-14 z 13.04.2011, rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 7Cpr/13/2016-141 z 19.02.2018, sp. zn. 44C/586/2015-123 z 05.10.2016, sp. zn. 10Cpr/6/2012-210 z 07.02.2017. Žalovaný má za to, že nejde o nárok na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že žalovaný vystupoval vo vzťahu k žalobcovi ako zamestnávateľ a aby sa nárok uplatnený v tomto konaní posudzoval podľa zákona č. 514/2003 Z. z., musí byť splnená podmienka vzniku škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci spôsobom uvedeným v tomto zákone. V prejednávannej veci nie je táto podmienka vzniku škody naplnená, pretože žalobcom predložené rozhodnutia neboli vydané ani orgánom verejnej moci ani pri výkone verejnej moci, ktorú Ministerstvo obrany SR realizuje len v rámci svojej pôsobnosti podľa zákona

č. 575/2001 Z. z. alebo zákona č. 321/2002 Z. z. V prejednávanej veci konali jednotlivé subjekty za žalovaného ako zamestnávateľa.

K uplatneným nárokom (jednotlivým zložkám) žalovaný namietal:

- k nároku na hodnotný plat a príspevok na bývanie v celkovej výške 48.470,48 eur a 9.182 eur, že dňa 01.01.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 281/2015 Z. z.“), ktorým bol okrem iného zrušený aj zákon č. 346/2005 Z. z., v súlade s ktorým vydal riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR ako príslušný vedúci služobného úradu dňa 24.10. 2018 personálny rozkaz č. 7247, ktorým priznal žalobcovi za čas neplatného prepustenia doplatenie platu a stabilizačného príspevku od 01.07.2012 do 21.10.2018 v rozsahu 36 mesiacov, na základe ktorého bol žalobcovi vo výplate za mesiac 10/2018 vyplatený hodnotný plat v celkovej výške 50.475,52 eur brutto a stabilizačný príspevok (predtým príspevok na bývanie) v celkovej výške 9.231 eur brutto, pričom zákon č. 346/2005 Z. z. a rovnako v súčasnosti platný a účinný zákon č. 281/2015 Z. z. umožňuje priznanie služobného platu a príspevku na bývanie/stabilizačného príspevku najdlhšie za obdobie 36 mesiacov.

- k nároku na náhradu vo výške peňažnej hodnoty výstrojových náležitostí v celkovej výške 2.889,81 eur, že v súlade s ust. § 88 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. nemožno taxatívny výpočet doplácaných nárokov rozšíriť okrem iného aj s poukazom na ust. § 205 ods. 1 zákona č. 281/2005 Z. z., ktorý nárok na výstrojné náležitosti vyslovene viaže na výkon štátnej služby, teda na peňažný nárok vo výške peňažnej hodnoty výstrojných náležitostí žalobca nemá právny nárok.

- k nároku na peňažnú náhradu v rozsahu nekrátenej nevyčerpanej dovolenky v celkovej výške 11.347,68 eur, že v období od 01.07.2012 do 22.10.2018, kedy nevykonával štátnu službu mu nemohla byť poskytnutá ani dovolenka, ktorý nárok na dovolenku je viazaný na reálny výkon štátnej služby profesionálneho vojaka, preto nemožno žalobcovi v súvislosti s neplatným prepustením poskytnúť ani náhradu za nevyčerpanú dovolenku.

- k nároku na skutočnú škodu v celkovej výške 1.043,23 eur, že je v dispozičnej právomoci účastníka správneho konania nechať sa zastupovať a náhrada trov konania v zmysle rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/91/2015-57 vo výške 355,73 eur a v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/32/2016 vo výške 181,90 eur bola Advokátskej kancelárii Ivan Syrový, s.r.o. Bratislava, ktorá zastupovala žalobcu v súdnom konaní, z ich strany uhradená, na ďalšie nároky, ktoré vznikli žalobcovi z dôvodu vypracovania právnej analýzy a právneho zastupovania, žalobca nemá právny nárok.

- k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 23.300 eur, že ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. má pod nemajetkovou ujmu na mysli psychické útrapy, poníženie alebo inú citovú ujmu, ktorú poškodená osoba utrpela v dôsledku nezákonného rozhodnutia, pričom v ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. sú definované kritériá, na základe ktorých sa určí výška náhrady nemajetkovej ujmy a výška nemajetkovej ujmy nemôže presiahnuť výšku odškodnenia obete násilného trestného činu podľa zákona č. 274/2017 Z. z. Výška žalobcom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je nepreskúmatelná, žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal dôvody pre vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a neodôvodnil požadovanú výšku nemajetkovej ujmy, ktorá je vzhľadom na všetky okolnosti zjavne neprimeraná.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie, vec meritórne prejednal a vykonal dokazovanie prednesom žalobcu a povereného zástupcu žalovaného a oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a ostatným obsahom spisu a zistil nasledovný skutkový stav rozhodný pre posúdenie veci:

6. V priebehu konania žalobca doplnil písomným podaním zo dňa 26.05.2020, s odkazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1KO/25/2018, že samotná povaha rozhodnutí správnych orgánov - opatrená otlačkom pečiatky žalovanej, vecná príslušnosť správneho súdu na preskúmanie predmetných rozhodnutí; rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/32/2016 o nezákonnosti rozhodnutí; uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1KO/25/2018, kde sa konštatuje potreba začlenenia profesionálneho vojaka do organizmu verejnej moci a účasti na jej výkone; zákon č. 346/2005 Z. z., zákon č. 321/2002 Z. z. a čl.1 ods. 6 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z., čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a § 2, § 3 ods.1 písm. a) a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sú dostatočným dôvodom, aby žalovaný zodpovedal za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, pri výkone verejnej moci. Namietal, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, služobný pomer je charakterizovaný ako inštitút verejného práva, tento vzťah nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu (napr. NS SR sp. zn. 1KO/25/2018, 1KO/45/2018, 1KO/5/2019,

1KO/2/2019). K požadovanej výške nemajetkovej ujmy uviedol, že profesionálnym vojakom sa stal po ukončení strednej školy, žil v pracovne uzavretej komunite, ktorú musel po prepustení zo štátnej služby opustiť, počas jeho prepustenia došlo na pracovisku k zásadným zmenám a po „návrate“ už nepoznal väčšinu veliteľov, spolupracovníkov, väčšina bola povýšená a na úplne iných miestach, žalobca si musel zvykať na nový pracovný kolektív a on na neho, čo sa neobišlo bez stresov a zvýšeného pracovného nasadenia na úkor rodiny. Služba profesionálneho vojaka a práca v armáde boli žalobcov celoživotný cieľ, želel si dosiahnuť úspech v kariére profesionálneho vojaka a vzhľadom na výsledky jeho služobných hodnotení a relatívne nízky vek mohol mať vysoké šance na povýšenie, ak by sa nepostupovalo voči jeho osobe nezákonne, bolo možné naplniť jeho vysoké ambície. Po vydaní rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sa k ozbrojeným silám vrátil hneď, ako to bolo možné, bol veľmi šťastný, predtým veľmi strádal, činnosti v civilnom sektore bezodkladne ukončil a je rozhodnutý slúžiť vlasti, pretože službu vlasti vždy považoval za najhodnotnejšiu a preto je rád, že je späť. Pristupuje sa k nemu tak, že bol prepustený v roku 2012 zo zdravotných dôvodov a v roku 2018 znovu prijatý, služobný úrad nerešpektuje rozhodnutie NS SR a v 04/2019 bol podaný ďalší návrh na začatie prieskumného konania z dôvodu prepustenia v roku 2012 zo zdravotných dôvodov, bolo mu zakázané vykonávať niektoré činnosti a výsledky týchto činností sú podkladom pre ročné služobné hodnotenie profesionálneho vojaka. Týmto konaním mu veliteľ znemožnil dosahovať výsledky a pri hodnotení mu tak udelil počet bodov 0. Služobné hodnotenie je základným podkladom na rozhodovanie služobného úradu vo veciach služobného pomeru, postupu v služobnej kariére v príslušnom hodnostnom zbore a plánovania kariérneho rozvoja profesionálneho vojaka v dočasnej štátnej službe a stálej štátnej službe. V služobnom hodnotení veliteľ opäť uvádza jeho prepustenie v roku 2012 a bolo prerušené preverovacie konanie jeho osoby na bezpečnostné previerky pre stupeň utajenia „tajné“. Nezákonnými rozhodnutiami bol na 6 rokov zablokovaný v akomkoľvek kariérnom raste, za ktorý čas ozbrojené sily SR prešli výraznou zmenou. Odstupom času však vidí nepohodlnosť jeho osoby pre služobný úrad, napr. v účelovom plánovaní zrušenia jeho tabuľkového miesta a iného postihovania alebo znevýhodňovania preto, že sa zákonným spôsobom domáha svojich práv vyplývajúcich z výkonu štátnej služby, neboli mu udelené finančné odmeny ako ostatným príslušníkom ozbrojených síl, doplatený 13. plat za rok 2018, nebol povýšený a ani sa o tom neuvažuje. Dôchodok mu bude vypočítaný z najlepších ukončených 4 kalendárnych rokov, na základe relevantných podkladov bude jeho dôchodok a odchodné podstatne nižšie ako pri profesionálnom vojakovi s takou istou hodnosťou a výsluhou rokov ako má on. Sociálna situácia žalobcu bola v čase prepustenia veľmi zlá z dôvodu vzájomných vzťahov, služobný úrad ho považoval za „odpísaného“, prezentoval to aj poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti. Sociálna situácia samoživiteľa s maloletým dieťaťom bola taká kritická, že minister obrany SR mu poskytol finančnú nenávratnú výpomoc vo výške 1.600 eur. Ako osamelý profesionálny vojak nemohol mať vedľajší príjem, mal zakázané podnikať a nebola ukončená jeho PN. Synovi nemohol zabezpečovať životné potreby tak, ako dovtedy, trápil sa, nemohol spať, musel predávať hnuťelný majetok a akcie z III. dôchodkového piliera a životných poisťok, aby dokázal zabezpečiť základné potreby pre seba a syna, finančne mu vypomáhali aj rodičia, príležitostne stará mama. V civilnom sektore to nemal ľahké, Ministerstvo obrany SR mu ešte počas štátnej služby v roku 2012 zamietlo žiadosť o rekvalifikáciu. Po prepustení do civilu sa musel sám na vlastné náklady svojpomocne adaptovať na prežitie v iných podmienkach, vyškoliť sa, založiť obchodnú spoločnosť, naučiť sa ju riadiť a viesť v spleti množstva civilných zákonov týkajúcich sa podnikania, aby mohol vykonávať práce v civilnom sektore, na tento reštart nemal žiadne úspory a majetok. Po prepustení sa žalobca stretol so situáciami, ktoré boli pre neho neznáme a nebol na nich vôbec pripravený, pracoval dlho, nemal čas na rodinu, priateľov, musel zaplatiť hypotéku, aby neprišiel o strechu nad hlavou, o dovolenke ani neuvažoval.

7. V priebehu konania žalovaný doplnil písomným podaním zo dňa 24.06.2020, že vznáša hmotnoprávnu námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, nakoľko Ministerstvo obrany SR v intencii § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nepredstavuje orgán verejnej moci, ktorý by spôsobil žalobcovi ním deklarovanú škodu, a teda v naznačenom smere nie je spôsobilé byť účastníkom daného sporového konania z hľadiska oprávnenia za Slovenskú republiku konať. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1KO/25/2018 z 04.12.2018 poukázal na neskôr vydaný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/78/2018 z 28.03.2019, ktorého závery sú značne odlišné od právnych názorov vyjadrených v kompetenčnom rozhodnutí, navyiac predmetom posudzovania žalobcom uvádzaných kompetenčných rozhodnutí nebola právna vec týkajúca sa zákona č. 514/2003 Z. z. Poukázal opakovane na rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 10Cpr/6/2012-210, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoPr/8/2018-246 pričom rozsudok krajského súdu bol vydaný taktiež neskôr než žalobcom deklarované kompetenčné rozhodnutia Najvyššieho súdu SR.

Doplnil, že žalobca uvádza, že pri posudzovaní nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu je potrebné prihliadnuť na fakt, že do jeho života a života blízkych sa premietli porušenia zákona zo strany orgánov štátnej správy a ich následky a tým mu výrazne zmenili a zdramatizovali život, k čomu žalovaný uvádza, že v rozhodnom čase zákonné prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, prinieslo do jeho života istú zmenu, avšak v žiadnom prípade u žalobcu nemožno hovoriť o „zdramatizovaní života“ a poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 285/2018-18. Nezáonné rozhodnutie samo o sebe môže znamenať pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, avšak poškodený je povinný preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyvázenie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy, nemožno ho však považovať bez ďalšieho za právny inštitút, v dôsledku ktorého by žalobcovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko žalobca svojimi tvrdeniami dostatočne spoľahlivo nepreukazuje dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukazuje vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vzniknúť, pričom jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostávajú v predmetnom sporovom konaní dôkazne nepodložené. Žalobca rovnako náležite nepreukazuje existenciu ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v súvislosti s nezákonným rozhodnutím žalovaného. Žalobca taktiež nepreukazuje (aspoň v základnom rozsahu) skutočnosti, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia žalovaného vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Žalovaný, vychádzajúc z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, a rovnako Ústavného súdu SR (napr. uznesenie sp. zn. IV. ÚS 1/2012) poukazuje na to, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne žalobcu. Žalobcovi bol po skončení služobného pomeru v roku 2012 priznaný výsluhový príspevok vo výške 254,70 eur mesačne v celkovej výške 4.951,43 eur a odchodné vo výške 4.630,80 eur, za čas neplatného skončenia služobného pomeru profesionálneho vojaka bol žalobcovi v zmysle § 88 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. vyplatený doplatok služobného platu a stabilizačného príspevku v maximálnom možnom zákonnom rozsahu (36 kalendárnych mesiacov) vo výške 50.003,42 eur brutto (38.495,79 Eur netto), a to v mesiaci november 2018.

8. V rámci prednesu žalobca navyše uviedol, že námietka žalovaného o hmotnoprávnej námietke nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného je neoprávnená, pred podaním žaloby bola žalovanému podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku ako príslušnému orgánu a v prípade, ak by žalovaný nebol príslušný, mal túto žiadosť postúpiť, čo však žalovaný neurobil, Ministerstvo obrany je tak povinné konať v tejto veci. Rovnako nie je správna námietka, že vo vzťahu k žalobcovi ide o pracovnoprávny vzťah a to z dôvodu, že ust. § 7 až 13 Zákonníka práce sa na vzťah profesionálneho vojaka nevzťahujú, nie je možné zamieňať výkon práce profesionálneho vojaka a zamestnanca. Rovnako nie je správne skutkové tvrdenie žalovaného, že zákon č. 346/2005 Z. z. obmedzoval priznanie služobného platu, priznanie služobného platu bolo bez obmedzenia času. Rovnako nie je pravdivé tvrdenie, že bol zo služobného pomeru prepustený ku dňu 30.06.2012, ako aj tvrdenie o vyplatenom odchodnom a výsluhovom príspevku, ktoré dávky bol povinný vrátiť, o čom žalovaný musí mať vedomosť. Okresné a krajské súdy nie sú súdmi dovolacími, nie je možné ich považovať za najvyššiu súdnu autoritu, na ktorých judikatúru by súd mal prihliadať. V rozhodnutiach, ktoré predložil žalovaný, išlo o nesprávny úradný postup, v tomto konaní sa svojho nároku žalobca domáha titulom nezákonného rozhodnutia.

9. V rámci prednesu poverený zástupca žalovaného uviedol, že nie je pravda, čo uvádzal žalobca ohľadne výkladu zákona č. 346/2005 Z. z., vo vyjadreniach poukazoval žalovaný na to, že zákon č. 346/2005 Z. z. bol zrušený zákonom č. 281/2015 Z. z., ktorý túto oblasť úpravy následne spresnil tak, že obmedzil výplatu služobného platu pri neplatnom skončení služobného pomeru na 3 roky a v súlade s týmto bol v plnej výške za obdobie 3 rokov služobný plat priznaný žalobcovi. Je pravda, že žalobca vrátil vyplatené dávky, a to na podklade iného súdneho konania, ktoré je v súčasne vedené na Krajskom súde Banská Bystrica, ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť vrátiť priznané dávky, žalobca v konaní žiadal o priznanie odkladného účinku, tejto požiadavke súd nevyhovel, na základe čoho bol žalobca povinný tieto vrátiť. Nesporné zostáva, že dávky mu v roku 2012 boli priznané a vyplatené, vzhľadom na to, že žalobca sa vrátil do systému a aj v súčasnosti jeho služobný pomer trvá, vznikla mu povinnosť vyplatené dávky vrátiť. Vo vzťahu k aplikácii zákona č.

514/2003 Z. z. na prejednávanej vec poukázal na aktuálnu judikatúru súdov SR, ktoré obdobné návrhy uplatnené žalobou zamietajú.

10. Žalobca titulom záverečnej reči uviedol, že nezákonnými rozhodnutiami sa cíti ukrivdený, účelovou zmenou legislatívy došlo k tomu, že nároky, ktoré ako profesionálny vojak mal získať z neplatného skončenia služobného pomeru, mu neboli vyplatené, preto sa obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku, v čom mu rovnako nebolo vyhovené. Na základe toho podal túto žalobu, ktorej žiada vyhovieť a žiada súd o nestrannosť a spravodlivé rozhodnutie veci s prihliadnutím na všetky okolnosti.

11. Žalovaný titulom záverečnej uviedol, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomných úkonov a ústnych podaní a prednesov a žiada žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietnuť.

12. V konaní medzi stranami nebolo sporné, že na základe návrhu vedúceho služobného úradu bolo dňa 12.01.2012 vykonané prieskumné konanie, v rámci ktorého bola posudzovaná zdravotná spôsobilosť žalobcu ako profesionálneho vojaka na výkon štátnej služby alebo na výkon funkcie. Prieskumná komisia Ministerstva obrany SR ako prvostupňový správny orgán dňa 12.01.2012 vydala rozhodnutie č. ÚHL RK-45-3/2012, ktorým rozhodla, že žalobca je „nespôsobilý vykonávať štátnu službu“. Voči uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodla Ústredná vojenská lekárska komisia Ministerstva obrany SR rozhodnutím č. OdRŠS-47-11/2012 zo dňa 20.03.2012 tak, že odvolanie žalobcu zamietla a napadnuté rozhodnutie č. ÚHL RK-45-3/2012 zo dňa 12.01.2012 potvrdila. Dňa 20.04.2012 vydal riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR ako príslušný vedúci služobného úradu personálny rozkaz č. 3725 podľa ust. § 70 ods. 1 písm. c) zákona č. 346/2005 Z. z., ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru profesionálneho vojaka dňom 30.06.2012. Žalobca podal proti uvedenému personálnemu rozkazu odvolanie, o ktorom rozhodol náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky rozhodnutím č. KaGŠ-147/3-84/2014 zo dňa 06.03.2015 tak, že odvolanie zamietol a napadnutý personálny rozkaz č. 3725 zo dňa 20.04.2012 potvrdil. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2S/91/2015-57 z 25.11.2015 zrušil rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 z 06.03.2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/32/2016-102 zo dňa 27.09.2018 súd zrušil všetky vyššie uvedené rozhodnutia (t. j. rozhodnutia týkajúce sa skončenia služobného pomeru žalobcu, ako aj rozhodnutia týkajúce sa jeho zdravotnej spôsobilosti); rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.10.2018.

13. Medzi stranami v konaní nebolo sporné ani to, že žalobcovi bolo na základe personálneho rozkazu č. 7247 zo dňa 24.10.2018, vydaného riaditeľom Personálneho úradu ozbrojených síl SR ako príslušným vedúcim služobného úradu priznané doplatenie hodnotného platu a stabilizačného príspevku za čas neplatného prepustenia od 01.07.2012 do 21.10.2018 v rozsahu 36 mesiacov a žalobcovi bol doplatený hodnotný plat a stabilizačný príspevok v celkovej výške 59.706,52 eur brutto. Sporná nebola ani úhrada trov právneho zastúpenia žalovaným Advokátskej kancelárii Ivan Syrový, s.r.o. Bratislava (právny zástupca žalobcu v predmetných konaniach) na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2S/91/2015-57 vo výške 355,73 eur a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžo/32/2016 vo výške 181,90 eur.

14. Medzi stranami nebolo sporné, že v súčasnosti služobný pomer žalobcu trvá a že dňa 29.11.2018 žalobca v súlade s ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. doručil žalovanému písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu. Ministerstvo obrany SR odpovedalo listom SELP-EDPV-134-10/2019 zo dňa 29.05.2019, ktorým ako príslušný orgán písomne oznámilo, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody.

15. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

16. Podľa ust. § 186 ods. 2 CSP, súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti. Na zmeny v tvrdeniach o skutočnostiach, na ktorých sa strany dohodli, súd neprihliada.

17. Ustanovením § 185 CSP bol zavedený princíp formálnej pravdy, ktorou sa rozumie to, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Proces dokazovania je teda v novej právnej úprave vybudovaný výlučne na princípe prejednávacom, princípe kontradiktórnosti konania, ako aj koncentračnej zásade. Súd má obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa v novej právnej úprave presúva na procesné strany. Na základe uvedeného preto hodnotenie dôkazov zo strany súdu má oporu vo vykonanom dokazovaní a musí byť v súlade so zásadami formálnej logiky. Preto súd pri posudzovaní skutkových tvrdení strán postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesnej obrany a útoku s poukazom na § 181 ods. 4 CSP a v tejto súvislosti sa dôsledne uplatňuje princíp zodpovednosti strany sporu za vlastnú procesnú aktivitu alebo pasivitu a za riadne plnenie si svojich povinností v súvislosti s vedením súdneho konania, ako je zrejmé z ust. § 150 ods. 1 CSP podľa ktorého platí, že strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a rovnako s poukazom na ust. § 151 a § 153 CSP. V kontradiktórnom procese majú byť nositeľmi procesnej aktivity sporové strany.

18. Pri právnom posúdení veci súd aplikoval nasledovné zákonné ustanovenia právnych predpisov:

19. Podľa ust. § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

20. Podľa ust. § 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

21. Podľa ust. § 2 písm. b), bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z., na účely tohto zákona orgánom verejnej moci je štátny orgán.

22. Podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

23. Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej správy, ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

24. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

25. Podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

26. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

27. Podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

29. Podľa ust. § 12 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z. z.“), Ministerstvo obrany Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy pre:

- a) riadenie a kontrolu obrany Slovenskej republiky,
- b) výstavbu, riadenie a kontrolu ozbrojených síl Slovenskej republiky,
- c) koordináciu činností a kontrolu orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy a iných právnických osôb pri príprave na obranu Slovenskej republiky,
- d) koordináciu obranného plánovania,
- e) zabezpečenie nedotknuteľnosti vzdušného priestoru Slovenskej republiky,
- f) koordináciu vojenskej letovej premávky s civilnou letovou premávkou,
- g) vojenské spravodajstvo,
- h) alternatívnu službu.

30. Podľa ust. § 12 ods. 2 zákona č. 575/2001 Z. z., Ministerstvo obrany Slovenskej republiky zabezpečuje správu vojenských obvodov a vojenských lesov.

31. Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 321/2002 Z. z. o ozbrojených silách Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 321/2002 Z. z.“), sa ozbrojené sily vytvárajú na zachovanie mieru, zaručovanie obrany Slovenskej republiky a na plnenie záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

32. Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 321/2002 Z. z., sú ozbrojené sily rozhodujúcim výkonným prvkom systému obrany štátu. Hlavnou úlohou ozbrojených síl je brániť Slovenskú republiku pred napadnutím cudzou mocou, brániť jej zvrchovanosť, územnú celistvosť, nedotknuteľnosť hraníc a plniť záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná.

33. Podľa ust. § 1 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom a účinnom v rozhodnom období do 31.12.2015 (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“), predmetom tohto zákona je úprava právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov.

34. Podľa ust. § 1 ods. 2 zákona č. 346/2005 Z. z., na právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahuje Zákonník práce len vtedy, ak to ustanovuje tento zákon.

35. Podľa ust. § 1 ods. 3 zákona č. 346/2005 Z. z., právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sú vzťahy profesionálneho vojaka k Slovenskej republike (ods. 3).

36. Podľa ust. § 4 ods. 1 veta prvá zákona č. 346/2005 Z. z., Ministerstvo obrany SR na účely tohto zákona je hlavným služobným úradom pre štátnu službu profesionálnych vojakov.

37. Podľa ust. § 191 ods. 1 zákona č. 346/2005 Z. z., na právne vzťahy profesionálnych vojakov pri vykonávaní štátnej služby sa primerane použijú ustanovenia § 1 ods. 4, § 15 až 18, § 20, § 32 až 35, § 37 a 38, § 39 ods. 1, § 40 ods. 1, 2, 5 až 7, § 49 ods. 4, § 75 ods. 3, § 79 ods. 2, § 85 ods. 2, 3 a 5, § 86 ods. 2 a 3, § 90 ods. 1, 7 až 9 a 11, § 91 ods. 1, 3 až 6, § 92 a 93, § 94 ods. 1, § 99, § 104, § 106 ods. 2, § 117, § 118, § 122 ods. 4, § 129 až 131, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, 4 a 5 písm. a), b), i), j) a l), § 138, § 141 ods. 1, ods. 2 písm. a) až h), ods. 3 a 5, § 144 ods. 1 a 2, § 146 ods. 1, 2 a 4, § 147, 148, 150, 160, 161, § 166 až 170, § 178 až 180, § 181 ods. 1 a 2, § 182 až 189, § 192 až 194, § 195 ods. 2 a 6, § 196, 197, § 198 ods. 1 písm. d), § 217 až 219, § 220 ods. 1 a 2, § 221 a 222 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov.

38. Podľa ust. § 228 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný od 01.01.2016 (ďalej len „zákon č. 281/2015 Z. z.“), ak bol personálny rozkaz vydaný podľa doterajších predpisov a bol právoplatne zrušený po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, profesionálnemu vojakovi patria nároky podľa tohto zákona.

39. Podľa § 88 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z., profesionálnemu vojakovi sa za čas neplatného prepustenia doplatí plat, aktivačný príspevok a stabilizačný príspevok, ktorý by mu patril, ak by k prepusteniu nedošlo. Ak celkový čas, za ktorý by sa mal profesionálnemu vojakovi doplatiť plat, aktivačný

príspevok a stabilizačný príspevok, presiahne 12 mesiacov, môže súd na základe dôvodov uvedených v žiadosti služobného úradu jeho povinnosť doplatiť plat, aktivačný príspevok a stabilizačný príspevok za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne plat, aktivačný príspevok a stabilizačný príspevok za čas presahujúci 12 mesiacov profesionálnemu vojakovi vôbec nepriznať. Plat, aktivačný príspevok a stabilizačný príspevok môže byť priznaný najviac za čas 36 mesiacov.

40. Podľa citovaných zákonných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu ide za súčasného splnenia troch podmienok a to:

- existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch
- nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci
- príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím.

Z koncepcie zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci okrem iného vyplýva, že subjektom zodpovednosti môže byť okrem iných aj štát, a to v tom prípade, ak škoda bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Jedná sa o tzv. absolútnu objektívnu zodpovednosť, t.j. zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie a bez možnosti liberácie. Aby súd mohol vyvodiť záver o tom, že v danom prípade existuje zodpovednosť štátu za škodu, musí byť okrem existencie predpokladov na vznik škody (nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi) splnená podmienka, že sa jedná o škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Z rozhodovacej praxe súdov (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2010, sp. zn. 2 Cdo 91/2009) vyplýva, že verejnou mocou sa rozumie moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované a subjekt, o právach a povinnostiach ktorého rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom, obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu, voči ktorému rozhodnutie smeruje, pričom štát verejnú moc vykonáva predovšetkým prostredníctvom orgánov zákonodarnej, výkonnej a súdnej moci. Žalovaný vo všeobecnosti predstavuje orgán výkonnej moci, ktorý vykonáva verejnú moc podľa zákona vo vzťahu k subjektom, ktoré nie sú v rovnoprávnom postavení.

41. Žalobca pri uplatnení nároku vychádzal z toho, že žalovaný je zodpovedný za škodu ako orgán verejnej moci vydaním 4 nezákonných rozhodnutí pri výkone verejnej moci: (i) rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky č. KaGŠ-147/3-84/2014 zo dňa 06.03.2015, (ii) rozhodnutie riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky č. 3725 zo dňa 20.04.2012, (iii) rozhodnutie Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. OdRŠS-47-11/2012 zo dňa 20.03.2012, a (iv) rozhodnutie prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky č. ÚHL RK-45-3/2012 z 12.01.2012, ktoré boli Najvyšším súdom SR ako odvolacím správny súdom zrušené pre ich nezákonnosť rozsudkom sp. zn. 2Sžo/32/2016. Uvedenými rozhodnutiami mu bola spôsobená škoda pozostávajúca z náhrady ušlého zisku v sume 71.889,97 eur (hodnotný plat za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 48.470,48 eur, príspevok na bývanie za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2015 - 9.182,00 eur, peňažná náhrada vo výške peňažnej hodnoty výstrojových náležitostí za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 2.889,81 eur, peňažná náhrada v rozsahu nekrátenej a nevyčerpanej dovolenky za obdobie od 01.07.2012 do 22.10.2018 - 11.347,68 eur), skutočnej škody v sume 1.043,23 eur (výdavky, ktoré musel žalobca vynaložiť v správnom konaní a na právne zastupovanie), nemajetkovej ujmy v sume 23.300,00 eur.

42. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, pričom predovšetkým namietal, že nejde o nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím z dôvodu, že žalovaný vo vzťahu k žalobcovi vystupoval ako zamestnávateľ a preto v danej veci nie je naplnená podmienka vzniku škody. V danom prípade žalovaný konal ako zamestnávateľ a na žalobcu ako profesionálneho vojaka sa vzťahoval zákon č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov, ktorý v § 191 ods. 1 stanovuje subsidiárnu pôsobnosť niektorých ustanovení Zákonníka práce. Podľa žalovaného medzi stranami sporu išlo o pracovno-právny vzťah, nie o akt verejnej moci v zmysle ust. § 12 zákona č. 575/2001 Z. z., keď službu profesionálneho vojaka vo vzťahu k SR možno považovať za výkon povolenia, tzn. pracovnoprávny vzťah.

43. Vzhľadom na uvedené sa súd v prvom rade zaoberal posúdením právneho základu žalovaného nároku podľa citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. V tomto smere súd dospel k záveru, že treba prisvedčiť právnomu názoru žalovaného, že o výkon verejnej moci nepôjde v prípadoch, keď štát vystupuje ako zamestnávateľ, kedy prichádza do úvahy len všeobecná zodpovednosť spôsobená

porušením právnej povinnosti. Súd má za to, že táto skutočnosť vyplýva z ust. § 1 zákona č. 346/2005 Z. z., podľa ktorého predmetom zákona je úprava právnych vzťahov pri vykonávaní štátnej služby profesionálnych vojakov (ods. 1), na právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa Zákonník práce vzťahuje len vtedy, ak to ustanovuje tento zákon (ods. 2), právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sa vzťahy profesionálneho vojaka k Slovenskej republike (ods. 3). Podľa ust. § 4 ods. 1 veta prvá zákona č. 346/2005 Z. z. Ministerstvo obrany SR na účely tohto zákona je hlavným služobným úradom pre štátnu službu profesionálnych vojakov.

44. Zhodne so žalovaným tak súd dospel k záveru, že zákon č. 514/2003 Z. z. sa nevzťahuje na prejedávanú vec, keď Prieskumná komisia Ministerstva obrany SR a Ústredná vojenská lekárska komisia Ministerstva obrany SR v predmetnej veci posudzovali zdravotný stav žalobcu na výkon štátnej služby profesionálneho vojaka a riaditeľ Personálneho úradu ozbrojených síl SR spolu s náčelníkom Generálneho štábu ozbrojených síl SR rozhodovali o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, teda konali v medziach zákona č. 346/2005 Z. z., nekonali a nerozhodovali ako orgány verejnej moci pri výkone verejnej moci. Rozhodnutia Ministerstva obrany SR vydané prostredníctvom jeho orgánov (náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky, riaditeľa Personálneho úradu Ozbrojených síl Slovenskej republiky, Ústrednej vojenskej lekárskej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky a prieskumnej komisie Ministerstva obrany Slovenskej republiky) nespádajú pod výkon verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale ide o úpravu a realizáciu právnych vzťahov (práv a povinností) pri výkone štátnej služby profesionálnych vojakov podľa zákona č. 346/2005 Z. z. a zákona č. 281/2015 Z. z. so subsidiárnou pôsobnosťou Zákonníka práce, t. j. o úpravu a realizáciu „bežných pracovno-právnych vzťahov“.

45. Posúdením konania uvedených orgánov ako orgánov verejnej moci by dochádzalo k neodôvodnenému zvýhodneniu tých skupín zamestnancov, ktorí vykonávajú svoje povolanie podľa osobitných predpisov vo vzťahu k orgánom verejnej moci, oproti skupinám ostatných zamestnancov, pri ktorých sa na rozhodnutia ich zamestnávateľov, ktorí nie sú orgánmi verejnej moci, zákon č. 514/2003 Z. z. nevzťahuje. Výkon štátnej služby profesionálneho vojaka k štátu (SR) je vzťahom pracovnoprávnym a nie verejnoprávnym. Na podporu uvedeného súd poukazuje aj na kritériá charakterizujúce služobný pomer profesionálneho vojaka v zmysle článku 11 a 13 odporúčania Medzinárodnej organizácie práce č. 196 z roku 2006 o pracovnom pomere, ktorými sú:

- osobný výkon služby
- služba vykonávaná podľa pokynov vedúceho služobného úradu alebo veliteľa
- štátna služba je vykonávaná profesionálnym vojakom vo vzťahu k štátu (SR) ako zamestnávateľovi
- štátna služba sa realizuje za služobný plat
- štátna služba sa realizuje v služobnom čase
- štátna služba sa realizuje na náklady zamestnávateľa
- štát ako zamestnávateľ zabezpečuje profesionálnemu vojakovi materiálne podmienky na výkon služby
- štátna služba sa realizuje prostriedkami štátu ako zamestnávateľa, že profesionálny vojak nemá povinnosť vykonávať prácu so svojimi osobnými prostriedkami
- výkon štátnej služby sa realizuje na zodpovednosť štátu ako zamestnávateľa pričom ide o objektívnu zodpovednosť SR ako zamestnávateľa vo vzťahu k profesionálnemu vojakovi
- výkon štátnej služby pozostáva prevažne z opakovania určitých činností, ktoré vyplývajú z funkcie daného profesionálneho vojaka.

Uvedené znaky charakterizujú závislú prácu (činnosť). Pokiaľ by sa mal žalovaný nárok na náhradu škody (majetkovej a nemajetkovej) posudzovať podľa zák. 514/2003 Z. z., muselo by dôjsť k tejto škode pri výkone verejnej moci žalovaným. Žalovaný však verejnú moc môže vykonávať len na základe zákona, v rámci svojej pôsobnosti.

46. Predpoklad uplatnenia nároku podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ktorým je vznik škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci spôsobom uvedeným v zákone č. 514/2003 Z. z., tak v prejednávanej veci nie naplnený (žalobcom predložené rozhodnutia neboli vydané orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, ktorú Ministerstvo obrany SR vykonáva výhradne v rámci pôsobnosti podľa zákona č. 575/2001 Z. z. alebo zákona č. 321/2002 Z. z.).

47. Vo vzťahu k námietke žalobcu rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1KO/25/2018 z 04.12.2018 súd zhodne so žalovaným poukazuje na neskôr vydané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3 Cdo 78/2018, 3 Cdo 79/2018 z 28.03.2019 (zverejnené v

Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 7/2019 pod č. R 71/2019), podľa ktorého: „Konanie policajtovho nadriadeného, v rámci ktorého posudzuje žiadosť policajta o náhradu výdavkov pri preložení na inú funkciu v zmysle § 113 zákona 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície, nie je úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.“

48. Súd poukazuje aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoPr/8/2018-246 zo dňa 25.09.2019, podľa ktorého: „Právna úprava služobného pomeru profesionálnych vojakov v zákone č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov ozbrojených síl Slovenskej republiky tento právny vzťah komplexne rieši. Aj keď právne vzťahy profesionálneho vojaka pri vykonávaní štátnej služby sú vzťahmi profesionálneho vojaka k Slovenskej republike, citovaný zákon nikde neustanovuje, že v prípade služobného pomeru profesionálneho vojaka ide o výkon štátnej moci ako druhu verejnej moci. Pre aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci však musí ísť o výkon štátnej - verejnej moci, pri splnení ďalších obligatórnych podmienok vymedzených týmto zákonom. Predmetom právnej úpravy zákona č. 514/2003 Z. z. je úprava zodpovednostných vzťahov, ktorých základom je chybné rozhodnutie alebo postup pri výkone suverénnej štátnej moci, pre uplatnenie ktorej je charakteristický vzťah nadriadenosti a podriadenosti zúčastnených subjektov týchto právnych vzťahov a je vylúčené postupovať podľa tohto zákona pri posudzovaní zodpovednosti vyplývajúcej z individuálneho služobne - právneho vzťahu charakterizovaného vzájomnou rovnosťou jeho účastníkov. Podľa uznesenia Ústavného súdu Českej a Slovenskej federatívnej republiky sp. zn. I. ÚS 191/92 z 9.6.1992 je verejnou mocou taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkovane. Subjekt, o ktorého právach a povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môže vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom pre určenie, či iný subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. V zmysle uvedeného potom o výkon verejnej moci nejde tam, kde štát nevystupuje v tzv. vrchnostenskej pozícii, ale vstupuje do právneho vzťahu ako účastník rovný s druhým účastníkom právneho vzťahu, teda neuplatňuje v ňom svoju suverenitu a podľa § 21 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka má v takomto vzťahu štát charakter právnickej osoby. Za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti vyplývajúcej z takéhoto vzťahu štát zodpovedá podľa všeobecných predpisov, ako za škodu spôsobenú mimo rámca výkonu verejnej moci konaním, s ktorým zákon spája objektívnu zodpovednosť. Služobný vzťah profesionálneho vojaka je svojou podstatou vzťahom zamestnaneckým s určitými modifikáciami a tento charakter nemôže poprieť ani ustanovenie § 81 a nasl. zákona č. 346/2005 Z. z., podľa ktorého sa na konanie vo veciach služobného pomeru vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy sa odvíja od rozhodnutí ministra obrany SR o ukončení jeho dočasného vyčlenenia na plnenie úloh organizačných zložiek Vojenského spravodajstva a jeho premiestnenia do podriadenosti náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl SR, ktoré aj keď boli vydané v rámci správneho konania, neboli rozhodnutiami, pri ktorých služobný úrad voči žalobcovi konal ako orgán verejnej moci. Konal, ako zástupca protistrany služobného právneho vzťahu žalobcu, ktorého obsah, teda práva a povinnosti sú vymedzené zákonom č. 346/2005 Z. z.. Služobný úrad rozhodoval o individuálnych právach a povinnostiach žalobcu vyplývajúcich zo služobného pomeru žalobcu spojených so zmenou služobného pomeru žalobcu a v danom prípade mal potom štát reprezentovaný služobným úradom postavenie súkromnoprávneho subjektu pri výkone práv a povinností vyplývajúcich zo služobného vzťahu, ako špecifického zamestnaneckého vzťahu, na ktorý sa pôsobnosť zákona č. 514/2003 Z. z. nevzťahuje.“

49. Zhodne s vyššie uvedeným tak má súd záverom za to, že v prípade nároku žalobcu na náhradu škody vyplývajúcej z jeho výkonu štátnej služby ako profesionálneho vojaka voči žalovanému ako služobného úradu pre štátnu službu profesionálnych vojakov nejde o zodpovednostný vzťah verejnoprávnej povahy pri výkone verejnej moci, na ktorý by bolo možné použiť ustanovenia cit. zákona č. 514/2003 Z. z. a neboli preukázané ani žiadne iné dôvody, resp. predpoklady zodpovednosti žalovaného ako zamestnávateľa voči žalobcovi ako zamestnancovi, v zmysle ustanovení Zákonníka práce o všeobecnej zodpovednosti zamestnávateľa za škodu. Z uvedených dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

50. Nad rámec toho súd uvádza, že zhodne so žalovaným má za to, že nároky súvisiace s neplatným prepustením profesionálneho vojaka zo služobného pomeru sú taxatívne vymenované v ust. § 88 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z. (v spojení s prechodnými ustanoveniami v ust. § 228 ods. 4 zákona č. 281/2015 Z. z., podľa ktorého, ak bol personálny rozkaz vydaný podľa doterajších predpisov a bol právoplatne zrušený po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vzťahujú aj na žalobcu), teda žalobcovi ako profesionálnemu vojakovi patril nárok na doplatenie platu, aktivačného príspevku a stabilizačného príspevku, ktorý by mu patril, ak by k prepusteniu nedošlo, a to za čas najviac 36 mesiacov. Žalobcovi boli na základe personálneho rozkazu riaditeľa Personálneho úradu ozbrojených síl SR č. 7247 doplatené hodnostný plat a stabilizačný príspevok v celkovej výške 59.706,52 eur, a teda jeho zákonné nároky v súvislosti s neplatným prepustením zo služobného pomeru boli uspokojené. Ostatné nároky uvádzané žalobcom (peňažná náhrada vo výške peňažnej hodnoty výstrojových náležitostí, v rozsahu nekrátenej a nevyčerpanej dovolenky) sú viazané na výkon služby a účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia, ktorých náhrada bola priznaná žalobcovi pri obrane jeho práv, boli Advokátskej kancelárii Ivan Syrový, s.r.o. Bratislava na základe rozhodnutí Krajského súdu Bratislava a Najvyššieho súdu SR uhradené. Krivda, ktorú žalobca pociťuje v dôsledku neuspokojenia jeho nárokov v ním požadovanej výške od žalovaného v pozícii „zamestnávateľa“ ako následok zmeny právnej úpravy, nepredstavuje sám o sebe zákonný dôvod na založenie zodpovednosti žalovaného podľa ust. zákona č. 514/2003 Z. z. ani na vznik jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme v každom prípade dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritériá pre určenie jej výšky, zaťažuje výlučne žalobcu, pričom žalobca žiadnym tieto nepreukázal.

51. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať absolútne vyčerpávajúcu odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia (ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 158/2010 zo dňa 30.11.2011). Súd v tomto konaní vykonané dôkazy, ktoré považoval za potrebné, v tomto písomnom vyhotovení rozsudku aj vyhodnotil.

52. Podľa ust. § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

53. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Podľa ust. § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

56. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a contrario, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Súd nepriznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania, nakoľko trovy nežiadal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Bratislava III.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.